

РЕШЕНИЕ

№ 1681

гр. Варна, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Мая Недкова
ИВЕЛИНА Д. ЧАВДАРОВА

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
в присъствието на прокурора С. Ив. Д.
като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20223100501454 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Б. К. Н. от гр. Варна, подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 260100/17.02.2022 год., постановено по гр. дело № 3982/2020 год. по описа на РС-Варна, в частите, с които:

1) е отхвърлен, предявен от Б. К. Н. от гр. Варна срещу М. С. Р. от гр. Варна по реда на чл. 386 ГПК, иск за осъждане на ответницата да му заплати, на основание чл. 127, ал. 2 ЗЗД, сумата от 4500 лева, представляваща 1 / 2 от предоставена му в дарение сума, цялата в размер на 9000 лева, съгласно договор от 01.05.2014 год., която сума е послужила за самоучастие, т. е., встъпителна вноска за закупуването на съсобствения делбен имот – апартамент, находящ се в гр. Варна, ж. к. В.В., блок № 53, вх. 1, ет. 5, ап. 14, съставляващ обект с идентификатор 10135.4504.21.3.14 по КК на гр. Варна и за покриване на разходите по неговото прехвърляне и придобиването му от страните;

2) е отхвърлен, предявен от Б. К. Н. от гр. Варна срещу М. С. Р. от гр. Варна по реда на чл. 386 ГПК, иск за осъждане на ответницата да му заплати, на основание чл. 127, ал. 2 ЗЗД, сумата от 4500 лева, представляваща 1 / 2 от предоставена в дарение на ищеца от неговата майка И. П.а сума, цялата в размер на 9000 лева, послужила за погасяване на част от ипотечния кредит, изтеглен от съделителите К. Н. и М. Р. за закупуване на делбения имот – апартамент, находящ се в гр. Варна, ж. к. В.В., блок № 53, вх. 1, ет. 5, ап. 14, съставляващ обект с идентификатор 10135.4504.21.3.14 по КК на гр. Варна;

3) Б. К. Н. от гр. Варна е осъден да заплати на М. С. Р. от гр. Варна, на основание чл. 346, ГПК, вр. с чл. 127, ал. 2 ЗЗД, сумата от 15 272, 55 лева, представляваща изплатена от М. Р. по разплащателна сметка с IBAN № BG23TTBB94001526725652 част от погасителни вноски по Договор за кредит № 1408/22.07.2014 г., сключен със „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, за периода 15.08.2014 г. – 17.02.2020 г.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението в атакуваните от въззивника части е неправилно и незаконосъобразно, постановено е в нарушение на материалния закон и при

допуснати нарушения на процесуалните правила, които общено се свеждат до неправилна преценка и анализ на събраните по делото доказателства, до необсъждане на събраните по делото делото доказателства в съвкупност и в тяхната взаимна връзка, в резултат на което решението е и необосновано.

По отношение на заявените от съдителя Б. Н., настоящ въззивник, претенции за уреждане на сметки между съделите, неправилно и в нарушение на процесуалните правила (чл. 180 ГПК) не са зачетени двата договора за дарение – от 01.05.2014 год. и от 21.09.2017 год. – за дарени на ищеца от майка му И.Б. П. а парични суми и не са обсъдени и във връзка с останалите събрани по делото доказателства и по- конкретно с показанията на ангажираните от въззивника Б. Н. свидетели, които безспорно установяват, че сумите са дарени на съдителя Б. Н. и както и за какво са изразходвани, както и със заключението на ССЧЕ, от което е установено, че на 13.06.2014 г. (непосредствено след даряването на сумата от 9000 лева) от К. Н. П. е извършено хранване по сметката, която е обслужвала изтегления ипотечен кредит, със сумата от 7000 лева. Неправилни са и изводите на първоинстанционния съд, че сам по себе си факта на теглене на парични суми с дебитна карта не било в състояние да обоснове извод, че конкретните трансакции са внесени по сметката на М. Р., като не е съобразено, че сумите, които са теглени от дебитната карта съвпадат с тези, които са внесени в сметката, обслужваща ипотечния кредит, както по размер, така и по дати, като времето на внасяне на сумата съвпада с времето на заличаване на ипотеката върху имота, собственост на родителите на ищеца Б. Н., който е бил ипотекиран за обезпечение на задължението към банката по тегления кредит за закупуването на деления апартамент. Не е съобразено също, че М. Р., ответник по заявените от съдителя Б. Н. претенции за уреждане на сметки, не е разполагала с такива суми за погасяване на кредита, с оглед установеното по делото, че в периода 02.10.2014 г. до 22.03.2017 г. тя е получавала обезщетение за временна неработоспособност и майчинство, а възнаграждението, което е получавала през останалото време, е било близко до минималното.

По отношение на решението в частта, с която е уважен предявения от М. Р. против въззивника иск за уреждане на сметки за сумата от 15 272, 55 лева, решението също е неправилно. Не е съобразено, че към момента на закупуване на имота и сключването на договора за банков кредит страните са живеели на съпружески начала, а по-късно са сключили брак и са били в брак през по-голямата част от процесния период, поради което и средствата, платени по договора за кредит, следва да се разглеждат като такива със семеен характер. На М. Р. биха се следвали само половината от вноските по кредита, които са заплатени след фактическата раздяла между страните и надвишаващи размера на задължението ѝ, но случаят не е такъв. Освен това не е съобразено и обстоятелството, че през време на брака на страните ищецът К. Н. е работил в Германия и е получавал трудовото си възнаграждение по банков път, а ответницата М. Р. е оперирала с наличните суми по сметката му, включително и за заплащане на погасителните вноски по договора за жилищен кредит, както и за покриване на нуждите на семейството. Поради това и изводът на съда за основателност на предявената от М. Р. претенция по чл. 346 от ГПК вр. чл. 127 от ЗЗД е изцяло неправилен и необоснован.

Отправено е искане за отмяна на решението в обжалваните от съдителя и настоящ въззивник Б. Н. части и за постановяване на друго, с което предявените от него против М. Р. по реда на чл. 346 ГПК претенции за уреждане на сметки да бъдат уважени, а заявената от съдителя М. Р. по реда на чл. 346 ГПК против жалбоподателя претенция за заплащане на сумата от 15 272, 55 лева да бъде отхвърлена. Претендират се и сторените в двете инстанции съдебни разноски.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, чрез процесуален представител, насрещната страна М. С. Р. оспорва жалбата, счита решението в обжалваните от съдителя Б. Н. части за правилно и настоява да бъде потвърдено в тези части. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание въззивникът Б. Н., чрез процесуален представител, поддържа

въззивната си жалба.

В съдебно заседание въззиваемата М. Р., чрез процесуален представител, оспорва въззивната жалба, поддържа подадения писмен отговор.

Първоинстанционното решение в частта му относно способа, по който е извършена делбата на съсобствения апартамент, както и в частта му, с която е отхвърлен иска на М. Р. за разликата над 15 272, 55 лева до предявения размер от 18687, 54 лева, представляваща изплатена по разплащателна сметка с I B A N № BG23TTBB94001526725652 част от погасителни вноски по Договор за кредит № 1408/22.07.2014 г., сключен със „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, за периода 15.08.2014 г. – 17.02.2020 г., не е обжалвано и в тези части е влязло в сила.

Съдът съобрази следното:

Производството е за делба във фазата по извършването.

С влязло в сила Решение № 261457/30.11.2020 год. по гр. дело №3982/2020 год. по описа на РС- Варна е допусната делба на апартамент, находящ се в гр. Варна, кв. В.В., бл. 53, вх. 1, ет. 5, ведно с принадлежности, съставляващ обект с идентификатор 10135.4504.21.3.14 по КК на гр. Варна между Б. К. Н. и М. С. Р. при равни квоти от по 1 / 2 ид. част за всеки един.

В срока по чл. 346 ГПК /с. з. на 20.04.2021 год./ съделителят Б. К. Н. е предявил искания за уреждане на сметки. Навел е следните твърдения, уточнени в съдебното заседание на 20.04.2021 год.:

Апартаментът е придобит от страните на дата 25.07.2014 год. с договор за покупко-продажба, скл. с нот. акт № 84/2014 год. на ВнН, за сумата от 66 302, 64 лева, преди сключването на брака помежду им. Сумата от 1 955, 83 лева – част от цената на апартаментата - е заплатена по банков път преди сключването на договора по нот. акт № 84/2014 год., а 1 346, 81 лева са заплатени в деня на сключване на договора. Остатъкът от сумата в размер на 63 000 лева е заплатен на продавача чрез изтеглен от страните банков кредит в размер на 63 000 лева, по който страните са солидарни длъжници – ответницата М. С. Р. е кредитополучател, а ищецът – съдлъжник. Твърди, че на 01.05.2014 год. (преди сключването на договора за продажба) е получил по дарение от майка си И.Б. П.а сумата от 9000 лева, от която сума 3 302, 64 лева са заплатени при закупуването на съсобствения апартамент (заплащането на първоначалната вноска от 3302, 64 лева), а с остатъка от сумата (5697, 36 лева) са заплатени разходите по прехвърлянето на собствеността и придобиването на апартаментата от страните – нот. такси, включитено и за договорната ипотека върху апартаментата, учредена във връзка с отпуснатия банков кредит, местен данък и такса към банката за усвояване на кредита. Подарената на ищеца сума от 9000 лева е била преведена от сметка на баща му по разплащателната сметка на ответницата М. Р., от която сметка е изплащан кредита.

Твърди още, че на 21.09.2017 год. е получил по дарение от майка си И.Б. П.а сумата от 9000 лева, с която е погасено част от задължението на страните по договора за банков кредит и е заличена договорната ипотека върху жилището на родителите на ищеца, учредена за обезпечение на задължението по договора за банков кредит. По отношение на подарената му през месец май 2017 год. сума от 9000 лева, с която е погасено част от задължението на страните по договора за банков кредит, ищецът твърди, че я е внесъл в брой по разплащателната сметка на ответницата М. Р., от която сметка е изплащан кредита.

В съответствие с наведените твърдения са и отправените искания: 1) за осъждането на М. С. Р. да му заплати сумата от 4 500 лева, представляваща 1 / 2 от предоставена в дарение на ищеца сума, цялата в размер на 9 000 лева, съгласно договор от 01.05.2014 год., която сума е послужила за самоучастие, т. е., за заплащане на встъпителна вноска за закупуването на съсобствения делбен апартамент и за покриване на разходите по прехвърлянето/придобиването на апартаментата от страните; 2) за осъждането на М. С. Р. да му заплати сумата от 4 500 лева, представляваща 1 / 2 от предоставена в дарение на ищеца от неговата майка И. П.а сума, цялата в размер на 9 000 лева, с която е погасено част от

задължението по ипотечния кредит, изтеглен от съделителите К. Н. и М. Р. за закупуване на съсобствения апартамент.

Ответницата М. Р. оспорва предявените против нея искове. Твърди, че такива дарения няма извършвани, а представените от ищеца договори за дарение за съставени са нуждите на процеса; освен това твърденията на ищеца противоречат на представения от самия него писмен договор за дарение от септември 2017 год., в който е вписана сума от 8000 лева.

Счита, че исковете са неоснователни и настоява за отхвърлянето им.

В срока по чл. 346 ГПК /с. з. на 20.04.2021 год./ съделителката М. С. Р. също е предявила искане за уреждане на сметки. Навела е следните твърдения:

Процесният апартамент е закупен преди сключването на брака между страните. За закупуването му страните са сключили договор за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год. с банка „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД – Варна за сумата от 63 000 лева, по който договор двамата са съдължници. За обезпечаване на вземането на банката, учредили договорна ипотека върху апартамента – нот. акт № 17/2014 год. по описа на СлВп-Варна. От сключването на договора за жилищен кредит до момента само М. Р. е заплащала погасителните вноски по кредита, като от месец юли 2014 год. до месец февруари 2021 год. включително, е заплатила общо сумата от 37 375, 08 лева и съобразно чл. 127, ал. 2 ЗЗД, Б. Н. ѝ дължи половината от тази сума, а именно: 18 687, 54 лева.

Съобразно наведените твърдения е и отправеното искане – за осъждането на Б. К. Н. да ѝ заплати сумата от 18 687, 54 лева, съставляваща платена разлика над частта на М. С. Р. по солидарно задължение, представляваща половината от заплатената от М. Р. общо в размер на 37 375, 08 лева сума по договор за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год., сключен между „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД – Варна с правопреемник „Банка ДСК“ АД – София и М. С. Р. – кредитополучател и Б. К. Н. – съдължник, за периода 31.07.2014 – 15.02.2021 год.

Съделителят Б. К. Н. оспорва предявения от М. Р. против него иск. Не оспорва, че всички плащания по договора за банков кредит, както непосредствено след сключването му, така и след като страните са сключили граждански брак, са били извършвани от разплащателната сметка на бившата му съпруга, но средствата по тази сметка са били превеждани и внасяни от него и от неговите родители, тъй като през този период той е работил и е реализирал доходи. До 2018 год. М. Р. не е работила и не е имала доходи. Твърди също, че до влизането в сила на решението за прекратяване на брака им с развод през януари 2020 год. страните са били в граждански брак, поради което и средствата, с които е погасяван кредита, са били семейни средства, а не лични средства на М. Р.. По тези съображения счита предявения против него иск за неоснователен и настоява за отхвърлянето му.

Пред настоящата инстанция искът на М. Р. е висящ до размера на сумата от 15 272, 55 лева – платена разлика над частта на М. С. Р. по солидарно задължение, представляваща половината от заплатена от М. Р. сума в общ размер на 30 545, 10 лева по договор за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год., сключен между „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД – Варна с правопреемник „Банка ДСК“ АД – София и М. С. Р. – кредитополучател и Б. К. Н. – съдължник, за периода 15.08.2014 – 17.02.2020 год. Липсва произнасяне от първоинстанционния съд по иска на М. Р. в частта за заплащане на надвнесената от нея част от вноските по солидарното задължение по договора за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год. за периода март 2020 год. – февруари 2021 год. М. Р. не е поискала допълване на решението за тази част от иска в срока по чл. 250, ал. 1 ГПК, поради което и надвнесени над частта ѝ по солидарното задължение суми в периода март 2020 год. – февруари 2021 год. не са предмет на делото и не се обхващат от обективните предели на силата на пресъдено нещо на решението след влизането му в сила.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното:

Страните са сключили граждански брак на 08.06.2016 год., прекратен с развод с влязло

в сила на 30.01.2020 год. решение по гр. дело № 6529/2019 год. по описа на РС-Варна.

С договор за покупко-продажба, скл. с нот. акт № 84/25.07.2014 год., преди брака им, страните са закупили процесния апартамент за сумата от 66 302, 64 лева. В договора е посочено, че сумата от 1955, 83 лева е заплатена от купувачите на продавачите по банков път преди подписването на договора за продажба, а сумата от 1346, 81 лева е заплатена от купувачите на продавачите също по банков път в деня на подписването на нотариалния акт. Остатъкът от продажната цена в размер на 63 000 лева ще бъдат заплатени по сметка на продавачите чрез банков кредит от „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, със седалище гр. Варна, съгласно договор за жилищен кредит № 1408/22.07.20147 год.

Съгласно договор за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год. сключен между „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, със седалище гр. Варна и М. С. Р. – кредитополучател и Б. Карисимиров Н. – съдлъжник, банката е предоставила в заем сумата от 63 000 лева за закупуването на процесния апартамент, със срок на издължаване 360 месеца (30 години). Поръчител по договора за кредит е И.Б. П.а, за която не е спорно, че е майка на съделителя Б. К. Н.. За обезпечение на задължението на длъжниците по договора за банков кредит са учредени с договор по нот. акт № 85/2014 год. на ВнН две договорни ипотeki – върху процесния апартамент и върху жилище, апартамент, находящ се в гр. Варна, собственост на И.Б. П.а и К. Н. П. - родители на Б. К. Н..

По молба на банката /ипотекарен кредитор/ от дата 15.11.2018 год. до СлВп-Варна, на 16.11.2018 год. е заличена ипотеката върху жилището на родителите на съделителя Б. К. Н..

На л. 12 от делото на РС-Варна е представен договор от 01.05.2014 год., именуван „договор за дарение“, сключен между И.Б. П.а – дарител и Б. К. Н. - надарен, според който дарителят дарява на надарения парични средства в размер на 9000 лева, която следва да му послужи за закупуване на жилище в гр. Варна. Според чл. 2 от договора, дарената сума ще бъде преведена след подписване на настоящия договор от семейната сметка на И.Б. П.а и К. Н. П.. Посочено е, че договорът е сключен в присъствието на свидетеля Добрин Василев Колев, подписал договора в това си качество.

На л. 78 от делото на РС-Варна е представен договор за дарение от 21.09.2017 год., сключен между И.Б. П.а – дарител и Б. К. Н. - надарен, според който дарителят дарява на надарения парични средства в размер на 8000 лева, която сума следва да послужи за погасяване на част от ипотечен кредит, изтеглен за Апаратамент № 14 и заличаване на учредена договорна ипотека върху Апаратамент № 71. В договора е посочено, че сумата е предадена при подписването му. Договорът е сключен в присъствието на свидетеля Радостина К.а Н.а, подписала договора в това си качество.

От удостоверение от 19.05.2021 год., изд. от „Кауфланд България ЕООД енд Ко“ КД на л. 168- 169 от делото на РС – Варна е видно, че от 2012 год. М. Р. работи в дружеството; в периода октомври 2014 год. до февруари 2017 год. вкл. същата не е получавала трудово възнаграждение, като не е спорно между страните, че в този период М. Р. е ползвала отпуск за отглеждане на дете. В същият смисъл е и удостоверението, издадено от същото дружество от 26.10.2021 год. на л. 198 от делото на РС-Варна, според което в периода 02.10.2014 год. до 22.03.2017 год. М. Р. не е получавала трудово възнаграждение, тъй като е била в продължителен болничен и отпуск по майчинство и е получавала обезщетения от НОИ за временна неработоспособност и майчинство.

От удостоверение от 14.06.2021 год., изд. от „Банка ДСК“ АД, (л. 170 от делото на РС- Варна) е видно, че по договора за жилищен кредит № 1408, отпуснат на 31.07.2014 год., с кредитополучател М. С. Р.-Н.а и съдлъжник Б. Карисимиров Н., в банката е заплатена еднократна такса за одобряването на кредита в размер на 787, 50 лева, удържана от сметка № 1526725652 с титуляр М. С. Р.-Н.а.

От удостоверение от 21.05.2021 год., издадено от нотариус Ваня Георгиева с рег. № 549, е видно, че при изповядването на договора за покупко-продажба по нот. акт № 84/25.07.2014 год. по описа на нотариуса, са заплатени следните суми: 688, 81 лева с вкл. ДДС – нотариални такси; 66, 30 лева – такса за вписване в АВп; 1723, 87 лева – местна такса

към община Варна. При изповядването на договора за учредяването на договорна ипотека върху недвижим имот по нот. акт № 85/25.07.204 год. по описа на нотариуса, са заплатени следните суми: 669, 00 лева – нот. такси и 63 лева – такса за вписване в АгВп. Издадените от нотариуса фактури за заплатените нот. такси са на името на М. Р.. Според представената към удостоверението фактура (копие) е видно, че нот. такси са платени в брой.

От заключението на първоначалната ССЧЕ от 07.06.2021 год., неоспорено от страните, кредитирано от съда като обективно и безпристрастно, и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание, се установява следното: Банковата сметка с IBAN BG23TTBB94001526725652 с актуален I B A N в „Банка ДСК“ АД-София BG82STSA93001526725652 е разплащателна сметка с титуляр М. С. Р., от която сметка се обслужва договора за жилищен кредит № 1408 с кредитополучател М. Р., съдлъжник Б. Н. и поръчител И. П.а. Общо постъпилите средства по сметката в периода 2014 – 2021 год. са в размер на 59 087, 15 лева. В Приложение № 1 към първоначалното заключение от дата 07.06.2021 год. (л. 159-160 от делото на РС- Варна) са показани вноските по дати, суми, вносител и основание за извършената вноска. На 13.06.2014 год. е извършено еднократно захранване на сметката със сумата от 7000 лева, с вносител – К. Н. П. и основание – „захранване на сметка“. Внесените по тази сметка от М. Р. суми с основание „захранване“ и „вноска по кредит“ в периода 20.06.2014 год. – 13.05.2021 год. са в размер на 44 481 лева – Приложение № 2 към заключението. Внесените от Б. К. Н. по тази сметка суми за същия период са в размер на 5030 лева, от които: 3310 лева - с основание „вноска за ипотечен кредит“, а 1720 лева са с вписано основание „месечна издръжка на Мартин Н.“ – Приложение № 3 към първоначалното заключение.

От заключението на допълнителната ССЧЕ от 29.10.2021 год., неоспорено от страните, кредитирано от съда като обективно и безпристрастно, и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание, се установява следното:

На 03.03.2016 год. в «Уникредит Булбанк» АД е открита банкова сметка с IBAN BG04UNCR70001522636449 с титуляр Б. К. Н.. Първото движение по сметката е от дата 19.07.2016 год. За периода от 19.07.2016 год. до датата на заключението извършените от тази сметка преводи към разплащателната сметка на М. Р. с IBAN BG23TTBB94001526725652, с актуален IBAN в „Банка ДСК“ АД-София BG82STSA93001526725652, от която се обслужва жилищният кредит, са в общ размер на 6 734 лева; общият размер на преведените към сметката на М. Р. суми с посочено основание „погасяване на кредит“ е 1 504 лева. Съгласно движението по разплащателната сметка на М. Р. с IBAN BG23TTBB94001526725652, с актуален IBAN в „Банка ДСК“ АД-София BG82STSA93001526725652, на 16.10.2017 год. е заплатена (преведена) към „Банка ДСК“ АД сумата от 8000 лева за погасяване на кредита, като сметката на Р. е била захранена по следния начин: на 20.09.2017 год. е получен валутен превод в размер на 800 евро, превалутирани в легова равностойност в размер на 1560, 80 лева, с наредител Александър Тодоров. На 29.09.2017 год. е била внесена на каса (в брой) от М. Р. сумата от 6500 лева, с посочено основание – „захранване“ – Приложение № 2 към заключението на допълнителната ССЧЕ от дата 29.10.2021 год.

От извлечение от банкова сметка с IBAN BG04UNCR70001522636449 с титуляр Б. К. Н., за периода 19.07.2016 год. – 29.12.2017 год. (л. 201-207 от делото на РС-Варна) е видно, че в посочения период по сметката са постъпили суми чрез банкови преводи (вътрешнобанкови, междубанкови и международни) в общ размер на 34 784, 16 лева, а сума от два лева е внесена в брой на каса на дата 21.02.2017 год. Видно е още, че в периода 20.07.2017 год. 19.09.2017 год. сметката е кредитирана чрез три банкови превода със сума в общ размер на 10 474 лева, съответно: на 20.07.2017 год. – със сумата от 2535 лева; на 18.08.2017 год. – със сумата от 3900 лева и на 19.09.2017 год. – със сумата от 4309 лева, а следващия банков превод е на дата 26.10.2017 год. за сумата от 1133, 89 лева. На 25.09.2017 год. с банкова карта са изтеглени 4 000 лева (два пъти по 2000 лева); на 28.09.2017 год. – 2 000 лева; на 29.09.2017 год. – 4 000 лева (два пъти по 2 000 лева).

От заключението на допълнителната ССЧЕ от 10.01.2022 год. (л. 223-234 от делото на РС-Варна), неоспорено от страните, кредитирано от съда като обективно и безпристрастно,

и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание, се установява следното: в Приложение № 1 към заключението са представени в табличен вид по дати източникът на средствата, с които е захранвана сметката на М. Р. за погасяването на жилищния кредит № 1408/22.07.2014 год. Установява се, че внесените «на каса» в брой суми от М. Р. в периода 15.08.2014 год. – 17.02.2020 год. са в общ размер на 16 750 лева; изтеглените от ATM устройства в същия период суми от банковите сметки на Б. Н. в Алианц „България“ АД и в «Уникредит Булбанк» АД са в общ размер на 12 900 лева. Преведените по банков път суми в «Банка ДС» АД по сметката на М. Р. от нейната сметка са в размер на 16 000 лева – Приложение № 2 към допълнителното заключение. Общо погасените суми по жилищния кредит № 1408/22.07.2014 год. за периода 15.08.2014 год. – 17.02.2020 год. са в размер на 32 745, 59 лева – в Приложение № 3 към заключението са описани размера на вноските по кредита и датите, на които са правени.

От Приложение № 4 към заключението – извлечение от банковата сметка на Б. Н. в «Алианц България» АД е видно, че извлечението е за периода 03.01.2014 год. до 17.11.2015 год.

В съдебно заседание вещото лице е пояснило, че от внесените «на каса» в брой суми от М. Р. в периода 15.08.2014 год. – 17.02.2020 год. по сметката ѝ в «Банка ДСК» АД за погасяването на жилищния кредит № 1408/22.07.2014 год. в общ размер на 16 750 лева, на същите дати, на които са внасяни сумите, от сметките на Б. Н. за същия период (15.08.2014 год. – 17.02.2020 год.) са теглени чрез ATM устройства от банковите сметки на Б. Н. в «Алианц България» АД и в «Уникредит Булбанк» АД суми, чийто общ размер е 12 900 лева. Т. е., налице е съвпадение на датите на теглене от сметките на Б. Н. суми в общ размер на 12 900 лева и внасянето им по разплащателната сметка на М. Р. в «Банка ДСК» АД, от която се обслужва жилищния кредит.

В показанията си свидетелката Радостина К.а Н.а (сестра на съделителя Б. Н.) заявява, че знае от родителите си, че през 2014 год. родителите ѝ са подарили на брат ѝ сумата от 9000 лева, за да му помогнат да си купи жилище; знае, че 7000 лева са били дадени по банков път, преведени по сметката на М. Р., тъй като към онзи момент брат ѝ Б. Н. не е имал банкова сметка и доходите му не били достатъчни за да кандидатства за кредит. През 2018 год. майка им дала на брат ѝ Б. Н. сумата от 8000 лева за да може с тази сума да освободи от ипотека апартамента на родителите им, който също бил ипотekiран за обезпечение на кредита. Б. Н. внесъл парите, които майка им му дала, по негова сметка, след това парите били прехвърлени по сметката на М. Р., заплатени са на банката и в резултат ипотеката върху жилището на родителите им била свалена. Свидетелката заявява, че знае за изнесените от нея факти от родителите си, с които постоянно поддържа връзка.

В показанията си свидетелят Добрин Василев Колев (без родство и дела със страните) заявява, че познава И. П.а и синът ѝ Б., съсед е на семейството. Знае, че Б. бил надарен от родителите си, сумата била 7000 лева; свидетелят не знае защо се е наложило да свидетелства, предполага, че е «за да не стане проблем», тъй като парите се дават от другата страна, а не от страната на момичето; потвърждава, че подписът в договора за дарение от 01.05.2014 год. на л. 12 от делото на РС-Варна е негов.

Съдът не кредитира показанията на свидетелката Радостина К.а Н.а, предвид възможната ѝ заинтересованост, поради това, че показанията ѝ не се подкрепят от нито едно друго доказателство по делото, а също и поради това, че се опровергават от други, събрани по делбото доказателства. Така например в показанията си свидетелката сочи, че сума в размер на 7000 лева от общо подарената на Б. Н. през 2014 год. сума от 9000 лева, била преведена по сметката на М. Р., тъй като брат ѝ нямал банкова сметка. В опровержение на горното е установеното по делото обстоятелство, че към дата 03.01.2014 год. Б. Н. е имал открита банкова сметка в «Алианц България» АД. На следващо място свидетелката сочи, че сумата от 2000 лева била дадена на ръка, т. е., предадена реално в брой на надарения и с нея била заплатена комисионната на брокера, изготвил документите за сделката. Подобни твърдения изобщо не са навеждани от ищеца по този иск – Б. Н.; напротив същият твърди, че подарената му през 2014 год. сума от 9000 лева е била преведена от сметка на баща му по

разплащателната сметка на ответницата М. Р., от която сметка е изплащан кредита. На следващо място относно твърдяното от Б. Н. дарение от 9000 лева през 1017 год., свидетелката сочи, че дарението е от 2018 год.; посочва сума от 8000 лева (в противоречие с твърдяното от Б. Н.) и заявява, че след като майка им дала (дарила) на брат ѝ сумата от 8000 лева, той я е внесъл по неговата сметка, после ги прехвърлил по сметка на М. Р., след което Р. ги превела на банката. Тези ѝ показания не се подкрепят от доказателствата по делото, с оглед установеното, че липсват данни в банковата сметка на Б. Н. в „Уникредит Булбанк“ в периода 19.07.2016 год. – 29.12.2017 год. изобщо да са внасяни пари в брой (на каса), а кредитирането на сметката е извършвано само чрез банкови преводи, в който смисъл са данните от извлечението от сметката на л. 201-207 от делото на РС-Варна, представено от Б. Н..

От показанията на свидетеля Добрин Колев също не следва извод, че Б. Н. е получил по дарение сумата от 9000 лева през месец май 2014 год. Свидетелят сочи за сума от 7000 лева, а твърденията на Б. Н. са за дарение на сума от 9000 лева.

В случая следва да се изтъкне и обстоятелството, че и двамата свидетели, ангажирани от Б. Н., са разпитани след депозирането на заключенията на ССЧЕ, от които е установен превод на сумата от 7000 лева, което обстоятелство, наред с изложените по – горе съображения, поставя под сериозно съмнение достоверността на показанията на свидетелите.

Поради изложеното съдът не кредитира показанията на свидетелите и не гради въз основа на тях никакви фактически изводи.

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

I. По иска на съделителя Б. Н. за осъждането на М. С. Р. да му заплати сумата от 4 500 лева, представляваща

1 / 2 част от предоставена в дарение на ищеца сума, цялата в размер на 9 000 лева, съгласно договор от 01.05.2014 год., с която сума съсобственика Б. Н. е заплатил встъпителната вноска /вноски/ за закупуването на съсобствения делбен апартамент и за покриване на разходите по прехвърлянето /придобиването/ на апартамента от страните, съдът приема следното:

От наведените твърдения и отправения въз основа на тях петитум, следва извода, че искът е с правно основание чл. 30, ал. 3 ЗС, тъй като се претендира сума, следваща се на съсобственика М. Р., съразмерна на квотата ѝ в съсобствеността върху общата вещ, за разходи по повод на общата вещ, направени само от съсобственика Б. Н..

Установено е по делото, че апартаментът е закупен за сумата от 66 302, 64 лева, от които 1955, 83 лева са заплатени от купувачите на продавачите по банков път преди подписването на договора за продажба (т. е., преди 25.07.2014 год.), а сумата от 1346, 81 лева е заплатена от купувачите на продавачите също по банков път в деня на подписването на нотариалния акт – в този смисъл са изявленията на страните по договора за продажба в нот. акт № 84/2014 год. на ВнН.

Установено е също, че при придобиването на съсобствения апартамент са заплатени суми в общ размер на 2 478, 98 лева, включващи нот. такса, такса вписване в АгВп и местна такса към община Варна, а при сключването на договора за ипотека, обезпечаваш кредита към банката, с който кредит е заплатен остатъкът от покупната цена, са заплатени 732 лева. Т. е., общо заплатената сума е в размер на 6513, 62 лева.

По делото липсват доказателства, от които да се установи при условията на пълно доказване, че само съсобственикът Б. Н. е заплатил сумата в общ размер на 6513, 62 лева, включваща описаните по – горе суми.

На първо място според изявленията в нот. акт сумата от 3302, 64 лева е заплатена от купувачите, а не от купувача Б. Н.. На следващо, място, според отразеното в нот. акт, тази сума е платена по банков път на продавачите, но по делото няма ангажирани доказателства как точно са извършени двете плащания, респ., от кого са извършени – едното преди

сключване на договора, а другото – в деня на сключването му. По отношение на сумата от 3 210, 98 лева – разходи за прехвърлянето/придобиването на апартамента от страните, също няма доказателства да са заплатени само от съсобственика Б. Н..

Представеният договор за дарение от 01.05.2014 год., на който се позовава съделителят Б. Н., не е договор за дарение, независимо, че така е именуван. Съгласно чл. 225, ал. 1 ЗЗД с договора за дарение дарителят отстъпва веднага и безвъзмездно нещо на надарения, който го приема. Според чл. 225, ал. 2 ЗЗД, дарението на движими имуществата трябва да стане в писмена форма с нотариално заверени подписи или чрез предаване. Съгласно чл. 226, ал. 1 ЗЗД обещанието за дарение не произвежда действие.

От анализа на горните разпоредби следва, че договорът за дарение на парични средства (парите са движими вещи) може да бъде или формален или реален. В случая договорът от 01.05.2014 год. не е с нотариално заверени подписи на съдоговорителите; няма и доказателства парите (9000 лева) да са предадени реално, да се отстъпени веднага на надарения. Напротив – в самия договор е посочено, че сумата ще бъде преведена впоследствие от семейната сметка на И. и К. П.и. При това положение обсъжданият договор не е договор за дарение, а е обещание за дарение в писмен вид, което според чл. 226, ал. 1 ЗЗД не произвежда действие. Освен това договорът няма и достоверна дата и не може да се противопостави на страна, която не е участвала в сключването му – в случая на съделителката М. Р., която изрично е възразила, че договорът е антидатиран и е съставен за нуждите на настоящия процес.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че не е доказано при условията на пълно доказване, на първо място, че сбора от сумите за заплащане на встъпителните вноски за закупуването на съсобствения делбен апартамент и за покриване на разходите по прехвърлянето /придобиването/ му от страните, са в общ размер на 9000 лева; не е установено също и че само съсобственикът Б. Н. е заплатил сумата в общ размер на 6513, 62 лева, включваща заплатените встъпителни вноски за закупуването на съсобствения делбен апартамент и заплатените разходи по прехвърлянето /придобиването/ му от страните.

По тези съображения съдът приема, че искът на съделителя Б. Н. за осъждането на М. С. Р. да му заплати, на основание чл. 30, ал. 3 ЗС, сумата от 4 500 лева, представляваща 1 / 2 част от предоставена в дарение на ищеца сума, цялата в размер на 9 000 лева, съгласно договор от 01.05.2014 год., която сума е послужила за самоучастие, т. е., за заплащане на встъпителна вноска за закупуването на съсобствения делбен апартамент и за покриване на разходите по прехвърлянето /придобиването/ на апартамента от страните, е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Първоинстанционното решение в тази част е правилно и следва да бъде потвърдено.

II. По иска на съделителя Б. Н. за осъждането на М. С. Р. да му заплати сумата от 4 500 лева, представляваща

1 / 2 от предоставена в дарение на ищеца от неговата майка И. П.а сума, цялата в размер на 9 000 лева, с която е погасено част от солидарното задължение задължението по ипотечния кредит, изтеглен от съделителите Б. Н. и М. Р. за закупуване на съсобствения апартамент, над частта на длъжника Б. Н., съдът приема следното:

От наведените твърдения и отравения петитум следва, че искът е с правно основание чл. 127, ал. 2 ЗЗД. Съгласно цитираната разпоредба всеки солидарен длъжник, който е изпълнил повече от своята част, има иск срещу останалите съдлъжници за разликата.

Установено е по делото, че страните са солидарно задължени по договора за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год., сключен със „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД – Варна, с правопреемник „Банка ДСК“ АД – София, като задължението е поето преди сключването на брака. Установено е също, че страните са сключили граждански брак на 08.06.2016 год., прекратен с развод с влязло в сила на 30.01.2020 год. съдебно решение.

В случая съделителят Б. Н. твърди, че част от сумата по кредита, а именно 9000 лева, са погасени през време на брака на страните с негови лични средства, получени по дарение

от 21.09.2017 год.

Анализът на доказателствата по делото, не обосновават извод, че преведената на 16.10.2017 год. към „Банка ДСК“ АД сума от 8000 лева за погасяване на кредита, наредена от М. Р. от банковата ѝ сметка в същата банка, от която е обслужван кредита, са лични средства на Б. Н., получени по дарение от родителите му.

Представеният договор за дарение от 21.09.2017 год. не обосновава подобен извод. На първо място договорът е за сума от 8000 лева, а ищецът твърди дарение в размер на сумата от 9000 лева. На следващо място твърденията му са, че след като сумата по договора /8000 лева/ му е била предадена от майка му, същият я е внесъл в брой (на каса) по сметката на бившата си съпруга М. Р. в „Банка ДСК“ АД, от която сметка е обслужван кредита и след това сумата е преведена на банката. В действителност по делото е установено, че сметката на М. Р. в „Банка ДСК“ АД, от която сметка е обслужван кредита, е била запазена по следния начин: на 20.09.2017 год. е получен валутен превод в размер на 800 евро, превалутирани в легова равностойност в размер на 1560, 80 лева, с наредител Александър Тодоров, а на 29.09.2017 год. е била внесена на каса (в брой) от М. Р. сумата от 6500 лева, с посочено основание – „захранване“ – в тази насока е Приложение № 2 към заключението на допълнителната ССЧЕ от дата 29.10.2021 год. При това положение, дори и да се приеме, че действително на Б. Н. е била дарена сумата от 8000 лева (предадена му в брой) на дата 21.09.2017 год., по никакъв начин не е установено, че именно с нея е извършено частично погасяване на кредита. Последващите твърдения на Б. Н., че същият е внесъл подарената му сума по своята банкова сметка в „Уникредит Булбанк“ АД, а впоследствие бившата му съпруга М. Р. я е изтеглила с неговата дебитна карта, която той ѝ бил предоставил за да оперира със сумите от банковата му сметка, не следва да се обсъждат, тъй като това са твърдения за нови факти, наведени едва в с. з. на 16.11.2021 год. (трето поред след първото съдебно заседание след допускането на делбата, в което са заявени и претенциите по сметките); освен това няма категорични доказателства в подкрепа на тези твърдения. Дори и да се приемат за доказани тези твърдения, то по делото е установено, че за периода 19.07.2016 год. – 29.12.2017 год. по сметката на Б. Н. са постъпвали суми единствено чрез банкови преводи – вътрешнобанкови, междубанкови и международни. Установено е още, че в периода 20.07.2017 год. 19.09.2017 год. сметката на Б. Н. е кредитирана чрез три банкови превода със сума в общ размер на 10 474 лева, съответно: на 20.07.2017 год. – със сумата от 2535 лева; на 18.08.2017 год. – със сумата от 3900 лева и на 19.09.2017 год. – със сумата от 4309 лева, а следващият банков превод е на дата 26.10.2017 год. за сумата от 1133, 89 лева. Т. е., горното е в опровержение на твърденията му, че след като на 21.09.2017 год. е бил надарен със сумата от 9000 лева, същият я е внесъл в брой (на каса) в банковата си сметка в „Уникредит Булбанк“ АД, от която бившата му съпруга е изтеглила с неговата дебитна карта, която той ѝ бил предоставил за да оперира със сумите от банковата му сметка.

Поради изложеното съдът приема, че сумата от 8000 лева, преведена на 16.10.2017 год. към „Банка ДСК“ АД, наредена от М. Р. от банковата ѝ сметка в същата банка, от която е обслужван кредита, не са лични средства на съпруга - длъжник Б. Н., получени по дарение от родителите му, поради което и искът му против М. Р. по чл. 127, ал. 2 ЗЗД е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Първоинстанционното решение в тази част е правилно и следва да бъде потвърдено.

III. По иска на М. Р. за осъждането на Б. Н. да ѝ заплати сумата от 15 272, 55 лева – платена разлика над частта на М. Р. по солидарно задължение, представляваща половината от заплатената от нея в периода 15.08.2014 – 17.02.2020 год. сума в общ размер на 30 545, 10 лева по договор за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год., сключен между „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД – Варна с правопреемник „Банка ДСК“ АД – София и М. С. Р. – кредитополучател и Б. К. Н. – съдлъжник, съдът приема следното:

От наведените твърдения и отправления въз основа на тях петитум следва, че искът е с правно основание чл. 127, ал. 2 ЗЗД. Съгласно цитираната разпоредба всеки солидарен длъжник, който е изпълнил повече от своята част, има иск срещу останалите съдлъжници за разликата.

Установено е по делото, че страните са солидарно задължени по договора за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год., сключен със „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД – Варна, с правопреемник „Банка ДСК“ АД – София, като задължението е поето преди сключването на брака. Установено е също, че страните са сключили граждански брак на 08.06.2016 год., с развод с влязло в сила на 30.01.2020 год. съдебно решение.

По делото не е установено, че вноските, извършени от М. Р. за погасяване на жилищния кредит в периода 08.06.2016 год. – 30.01.2020 год. (в който период страните са били в граждански брак), са извършени с нейни лични средства, респ., с нейно лично имущество. Твърдения в тази насока няма, няма и ангажирани доказателства. Няма и твърдения, няма и доказателства страните да са били във фактическа раздяла преди прекратяването на брака им с развод, за да се приеме, че погасяването на общото задължение само от единия съпруг през време на фактическа раздяла, е извършено с негови лични средства.

С оглед изложеното искът на М. Р. в частта му за половината от вноските за погасяване на жилищния кредит, извършени от нея в периода юни 2016 год. – януари 2020 год. е неоснователен, тъй като не е установено да са извършени с нейни лични средства.

По отношение на иска в частта му за сумата от 181, 79 лева, представляваща половината от вноската за месец февруари 2020 год., искът също е неоснователен, предвид установеното, че на 14.02.2020 год. ответникът по този иск – Б. Н. е наредил по сметката на М. Р. в „Банка ДСК“ АД, от която сметка е обслужван кредита, сумата от 185 лева, с посочено основание „месечна вноска по ипотека“, т. е., следващата му се част от това задължение.

По отношение на иска в частта му за сума, съставляваща половината от вноските, извършени от М. Р. за погасяване на жилищния кредит, извършени от нея в период август 2014 год. – май 2016 год. вкл., съдът приема следното: За посочения период заплатената сума по кредита е в общ размер на 9384, 44 лева (вкл. и заплатената такса за усвояване на кредита в размер на 787, 50 лева), съответно половината от тази сума е 4 692, 22 лева, т. е., по 4692, 22 лева е частта на всеки от солидарните длъжници. Вноските са заплащани от разплащателната сметка на М. Р. в „Банка ДСК“ АД. За същия период Б. Н. е наредил по банковата сметка на М. Р., от която е обслужван жилищният кредит, сума в размер на 936 лева, т. е., внесена от М. М. Р. сума за този период над частта, която ѝ се следва, е в размер на 3756, 22 лева. В този период страните не са били в граждански брак, при което и средствата не са семейни, а лични на всяка от страните, като е без значение, че в този период са живели на семейни начала. Установено е също, че през този период Б. Н. е имал открита банкова разплащателна сметка в „Алианц Банк България“ АД. Няма ангажирани доказателства в подкрепа на твърденията му, че теглените в този период (август 2014 год. – май 2016 год. вкл.) от сметката му суми чрез дебитна карта, са теглени именно от М. Р. и че именно с тях е погасявано солидарното им задължение към банката по договора за жилищен кредит.

При това положение искът на М. Р. по чл. 127, ал. 2 ЗЗД за заплащане на сумата от 15 272, 55 лева, съставляваща платена в периода 15.08.2014 – 17.02.2020 год. разлика над частта ѝ по солидарно задължение, представляваща половината от заплатена от нея сума в общ размер на 30 545, 10 лева по договор за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год., сключен между „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД – Варна с правопреемник „Банка ДСК“ АД – София и М. С. Р. – кредитополучател и Б. К. Н. – съдлъжник, е основателен до размера на сумата от 3756, 22 лева – заплатена над частта ѝ по солидарното задължение с Б. Н. сума за периода 15.08.2014 год. – 15.05.2016 год. В частта му за сумата от 11 516, 33 лева (разликата над 3 756, 22 лева до 15 272, 55 лева) – представляваща заплатена над частта ѝ по солидарното задължение с Б. Н. сума за периода 16.06.2016 год. – 17.02.2020 год. искът е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Изложеното налага първоинстанционното решение в частта, му с която искът на М. Р. против Б. Н. по чл. 127, ал. 2 ЗЗД е уважен за сумата от 11516, 33 лева (разликата над 3756, 22 лева до 15272, 55 лева) – представляваща заплатена над частта ѝ по солидарното

задължение с Б. Н. сума за периода 16.06.2016 год. – 17.02.2020 год. да се отмени и да се постанови друго, с което искът в тази част и за посочения период да се отхвърли.

По разностите:

С оглед изхода от делото отправеното искане и представените доказателства съделителят Б. К. Н. следва да бъде осъден да заплати на М. С. Р. сумата от 598 лева – разноски за настоящата инстанция, съставляваща заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат, съразмерно на уважената/отхвърлена част от исковете.

С оглед изхода от делото отправените искания и представените доказателства съделителката М. С. Р. следва да бъде осъдена да заплати на Б. К. Н. сумата от 742 лева – разноски за настоящата инстанция, съставляваща заплатени държавна такса за въззивното производство и адвокатско възнаграждение за един адвокат, съразмерно на уважената/отхвърлена част от исковете.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260100/17.02.2022 год., постановено по гр. дело № 3982/2020 год. по описа на РС-Варна, В ЧАСТИТЕ, с които:

1) е отхвърлен, предявения от Б. К. Н. ЕГН ***** от гр. Варна срещу М. С. Р. ЕГН ***** от гр. Варна по реда на чл. 386 ГПК, иск за осъждане на ответницата да му заплати, на основание чл. 30, ал. 3 ЗС, сумата от 4 500 лева, представляваща следващата ѝ се 1 / 2 част, съразмерно на квотата ѝ в съсобствеността, от цялата сума в размер на 9000 лева, заплатена от съсобственика Б. К. Н. ЕГН ***** от гр. Варна, включваща заплащане на встъпителна вноска за закупуването на съсобствения делбен апартамент, находящ се в гр. Варна, ж. к. В.В., блок № 53, вх. 1, ет. 5, ап. 14, съставляващ обект с идентификатор 10135.4504.21.3.14 по КК на гр. Варна, и заплащане на разходите по прехвърлянето/придобиването му от съсобствениците Б. К. Н. ЕГН ***** от гр. Варна и М. С. Р. ЕГН ***** от гр. Варна;

2) е отхвърлен, предявения от Б. К. Н. ЕГН ***** от гр. Варна срещу М. С. Р. ЕГН ***** от гр. Варна по реда на чл. 386 ГПК, иск за осъждане на ответницата да му заплати, на основание чл. 127, ал. 2 ЗЗД, сумата от 4 500 лева, представляваща 1 / 2 от предоставена в дарение на ищеца от неговата майка И. П.а сума, цялата в размер на 9 000 лева, послужила за погасяване на част от задължението по ипотечен жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год., изтеглен от съделителите К. Н. и М. Р. за закупуване на делбения имот – апартамент, находящ се в гр. Варна, ж. к. В.В., блок № 53, вх. 1, ет. 5, ап. 14, съставляващ обект с идентификатор 10135.4504.21.3.14 по КК на гр. Варна;

3) Б. К. Н. ЕГН ***** от гр. Варна е осъден да заплати на М. С. Р. ЕГН ***** от гр. Варна, на основание чл. 127, ал. 2 ЗЗД, сумата от 3 756, 22 лева, съставляваща платена от нея за периода 15.08.2014 год. – 15.05.2016 год. над частта ѝ сума по солидарно задължение по договор за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год., сключен между „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД – Варна с правопреемник „Банка ДСК“ АД – София и М. С. Р. – кредитополучател и Б. К. Н. – съдължник,

ОТМЕНЯ Решение № 260100/17.02.2022 год., постановено по гр. дело № 3982/2020 год. по описа на РС-Варна, В ЧАСТТА МУ, с която Б. К. Н. ЕГН ***** от гр. Варна е осъден да заплати на М. С. Р. ЕГН ***** от гр. Варна, на основание чл. 127, ал. 2 ЗЗД, сумата от 11 516, 33 лева (разликата над 3756, 22 лева до 15272, 55 лева), представляваща заплатена от нея за периода 16.06.2016 год. – 17.02.2020 год. над частта ѝ сума по солидарно задължение по договор за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год., сключен между „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД – Варна с правопреемник „Банка ДСК“ АД – София и М. С. Р. – кредитополучател и Б. К. Н. – съдължник и вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ, в частта му за разликата над 3 756, 22 лева до размера на сумата от 15

272, 55 лева (т. е., за сумата от 11 516, 33 лева), предявения от М. С. Р. ЕГН ***** от гр. Варна против Б. К. Н. ЕГН ***** от гр. Варна иск с правно основание чл. 127, ал. 2 ЗЗД, за осъждането на ответника да ѝ заплати сумата от 15 272, 55 лева, представляваща заплатена от нея за периода 16.06.2016 год. – 17.02.2020 год. над частта ѝ сума по солидарно задължение по договор за жилищен кредит № 1408/22.07.2014 год., сключен между „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД – Варна с правопреемник „Банка ДСК“ АД – София и М. С. Р. – кредитополучател и Б. К. Н. – съдлъжник;

ОСЪЖДА Б. К. Н. ЕГН ***** от гр. Варна, ж. к. Вл. Варненчик, бл. 221, вх. 3, ет. 6, ап. 71 да заплати на М. С. Р. ЕГН ***** от гр. Варна, ж. к. Вл. Варненчик, бл. 53, вх. 1, ет. 1, сумата от 598 лева (петстотин деветдесет и осем лева) – разноси за настоящата инстанция, съставляваща заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат, съразмерно на уважената/отхвърлена част от исковете;

ОСЪЖДА М. С. Р. ЕГН ***** от гр. Варна, ж. к. Вл. Варненчик, бл. 53, вх. 1, ет. 1 да заплати на Б. К. Н. ЕГН ***** от гр. Варна, ж. к. Вл. Варненчик, бл. 221, вх. 3, ет. 6, ап. 71, сумата от 742 лева (седемстотин четиридесет и два лева) – разноси за настоящата инстанция, съставляваща заплатени държавна такса за въззивното производство и адвокатско възнаграждение за един адвокат, съразмерно на уважената/отхвърлена част от исковете.

Решението в частта му по иска на М. С. Р. ЕГН ***** от гр. Варна против Б. К. Н. ЕГН ***** от гр. Варна по чл. 127, ал. 2 ЗЗД, подлежи на обжалване с касационна жалба при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните, а в частта му по исковете на Б. К. Н. ЕГН ***** от гр. Варна против М. С. Р. ЕГН ***** от гр. Варна по чл. 30, ал. 3 ЗС и по чл. 127, ал. 2 ЗЗД, за заплащане на сумите от по 4 500 лева, не подлежи на обжалване.

Първоинстанционното решение в частта му по извършването на делбата не е обжалвано и в тази част е влязло в сила.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____